

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΞΟΧΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἐν μέσῳ ὅλων τῶν ἐνδοιασμῶν, οἵτινες περιστρέφονται πρὸ τεσσάρων χιλιάδων ἐτῶν κατὰ τέσσαρας χιλιάδας τρόπους, ὁ ἀσφαλέστερος εἶναι τὸ οὐδὲν πράττειν ἐν συνειδήσει. Διὰ τοῦ ἀπορρήτου τούτου ἀπολαμβάνομεν τὰ τῆς ζωῆς καὶ περιφρονούμεν τὸν θάνατον.

VOLTAIRE.

Ἡ ἐκμάθησις πολλῶν γλωσσῶν εἶναι ζήτημα ἐνὸς ἢ δύο ἐτῶν· τὸ νὰ ᾔναι τις ὅμως εὐχερὲς εἰς τὴν ἰδικήν του ἀπαίτεται τὸ ἥμισυ τοῦ βίου.

VOLTAIRE.

Ὁ λαὸς ἐλάχιστα εἶναι εὐαίσθητος εἰς τὴν λεπτὴν φιλοκαλίαν· διὰ τοῦτο ἀναγκάζει τοὺς συγγραφεῖς νὰ ἐκφράζωνται σαφέστερον διὰ νὰ ἐνδιαφέρεται.

BÉRANGER.

Ὁ λαὸς εἶναι ἡ Μοῦσά μου.

BÉRANGER.

Ὁ καίω ἐπιστολὴν, πράττει φόνον ἠθικόν· εἰς τὴν τέφραν καταστραφεῖσθαι ἀλληλογραφίας ὑπάρχουν πάντοτε τεμάχια ἐκ τῶν δύο ψυχῶν.

TH. GAULIER.

Γελοῖον, ἐπιτυχῶς λεχθέν, ἀποβαίνει ἰδιοτροπία.

J. NORIAC.

Οἱ ἔχοντες πίστιν ἀποφεύγουσι τὴν εὐπιστίαν.

A. DELPIH.

Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ ἐσθὴς τῆς ψυχῆς.

G. DURUY.

Λέγουσιν ὅτι εἰς κόκκος ἄμμου δύνανται ν' ἀναχαιτίσῃ τὴν ὁρμὴν τῆς θαλάσσης. Πολὺ ἐπεθύμουν νὰ μοὶ ἐδείκνυν τὸν κόκκον τοῦτον τῆς ἄμμου.

G. M. VALTOUR.

ΜΙΚΡΑ ΣΥΜΒΟΛΗ.

Μέθοδος πρὸς ἐβένωσιν τοῦ ξύλου. Πρὸς ἐβένωσιν τοῦ ξύλου, δηλαδή, διὰ ν' ἀποδώσωμεν εἰς ἀντικείμενόν τι ἐκ λευκοῦ ξύλου τὸ χρῶμα τῆς ἐβένου, ἐξαρκεῖ νὰ ἐμβαπτίσωμεν τοῦτο ἐπὶ τινα χρόνον ἐν διαλύσει ὑπερμαγγανικοῦ καλίου, εἴτα δὲ νὰ ἀφῶσωμεν νὰ ἀποξηρανθῇ. Τὸ ξύλον ὀξυδοῦται καὶ λαμβάνει ὠραιότατην βαφὴν, ἣν δυνάμεθα νὰ καταστήσωμεν στιλπνὴν δι' ἐλαφρᾶς προστριβῆς.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Περίδοξον γένος. Λουδοβίκος ὁ XIV ἠρώτησεν ἐν τινι παρυσιάσει τὸν ἀνδρεῖον Ἑλβετὸν Συνταγματάρχην Κλέρκ, ἐὰν

κατάγεται ἐξ εὐγενοῦς οἴκου. Ὁ γενναῖος στρατιώτης ἀπήντησε παρευθὺς· «Μεγαλειότατε. ὁ Νῶε εἶχε τρεῖς υἱοὺς ἐν τῇ Κιβωτῷ, ἐγὼ ὅμως ἀδυνατῶ νὰ εἶπω τίς ἐξ αὐτῶν εἶναι προπάτωρ μου!»

* *

Ἡ ἀντιπροσωπεία. Χωρικός τις κατέφυγεν εἰς Φαρμακεῖον ἵνα ζητήσῃ φάρμακον κατὰ τῆς κεφαλαλγίας. Ὁ φαρμακοποιὸς ἔθεσε ἀμέσως χωρὶς πρότερον νὰ ἐξετάσῃ ὑπὸ τὴν ῥίνα τοῦ ἐπισκέπτου, φιάλην πλήρη ἀμμωνίας, ἥς ἡ δηκτικὴ ὁσμὴ παρ' ὀλίγον ἔρριπτε χαμαὶ τὸν ὑποτιθέμενον πάσχοντα. Ὅτε συνελθὼν μετ' ὀλίγον ἄρξατο ὑβρίζων καὶ ἀπειλῶν τὸν φαρμακοποιόν. «Ἀλλὰ Κύριε, διατί ὀργίζεσθαι; δὲν παρῆλθεν ἀκόμη ὁ πονοκέφαλός σας; — «Ποῖος πονοκέφαλός μου; ἐγὼ δὲν πάσχω — ἡ σύζυγός μου.

* *

Ἄστοχοι. Ὁ μικρὸς Ἑρρίκος δὲν θέλει κατ' οὐδένα τρόπον νὰ λάβῃ τὸ καταπότιόν του. Ἡ πονηρὰ μήτηρ θέτει τοῦτο ἐντὸς σακχαρωμένου ἀπιδίου, καὶ προσφέρει εἰς τὸν μικρόν της, τὸν ὁποῖον ἐρωτᾷ μετ' ὀλίγον· «Λοιπόν, Ἑρρίκε, ἔφαγες τὸ ἀπίδιόν σου;» — «Ναί, μαμά, ἀφῆκα μόνον τὸ κουκκουτσί.»

* *

Ἄκρον ἄωτον Θεολόγου. Τὸ ἀναζητεῖν τὰ συγκεκομμένως παραπέμποντα εἰς τὸν εὐαγγελιστὴν Λουκᾶ χωρία τῶν Γραφῶν εἰς τὸν Λουκιανόν.

* *

Ὁ Βλακίδης, μὴ ἔχων ποτὲ νὰ πληρώσῃ τὸ γραμματόσημον ἐπιστολῆς τινος πρὸς τινα τῶν φίλων, ἔγραφεν ἐπὶ τοῦ φακέλου ἐν εἰδῇ ὑστερογράφου· «Νὰ μὲ συγχωρῆς, φίλε μου Κ. διότι ἐλησμόνησα νὰ θέσω γραμματόσημον.»

* *

Παρεπονεῖτο τις πρὸς τὸν φίλον μας Βλακίδην, ὅτι ἐκουράσθη ἡ κεφαλὴ του ν' ἀτενῇ τὴν κατὰ τὸ ἐσπέρας τῆς 15 Αὐγούστου συγκίνησιν τῶν διαττόντων ἀστέρων.

Ἐγὼ, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ Βλακίδης, ἅμα ἐκουράσθην νὰ βλέπω ἐπάνω ἔλαβα τὸν καθρέπτην καὶ τοὺς ἐβλεπὰ ἐντὸς αὐτοῦ· ἦσαν, φίλε μου, πολὺ πολὺ περισσότεροι καὶ ὠραιότεροι ἢ πρότερον μὲ γυμνοὺς ὀφθαλμούς.

* *

Ὁ διάσημος προσωπογράφος τῆς Γαλλίας Ὑάκινθος Rigaud (1733 πρύτανις τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν τεχνῶν), παρετήρησε πολλάκις ὅτι οἱ παρακαθήμενοι πρὸς ἀπεικόνισιν προσεπάθουν, πρὸς ἐπίτευξιν ὠραιωτέρας μορφῆς, νὰ προσποιῶνται ποικίλα τεχνάσματα ἐν ταῖς φυσιογνωμίαις των. Τοῦτο παρετήρησε καὶ εἰς τὴν δούκισσαν de Grammont κατὰ τὴν ἀποικονίσιν της, ἣτις ἔκαμε πανταχοῦ μορφασμούς ἵνα διὰ τῆς συνολικῆς τῶν χειλέων ἀπεικονισθῇ μικρότερον στόμα, σύνοφρυς δὲ ὁ καλλιτέχνης ἐθεᾶτο τῆς κινήσεως ταύτης ἐπὶ μακρόν. Ἐπὶ τέλους ἀπαυδῆσας διὰ τὸν ἀκκισμὸν τοῦτον, «Μὴ κοπιᾶζετε ἐπὶ τοσοῦτον, Κυρία!» εἶπεν ἡσυχῶς, ἀλλ' ἐν

ἀπεριγράπτῳ σαρκαστικῷ τόνῳ. «Δὲν ἔχετε ἐδῶ ἀνάγκην νὰ στενοχωρῆτε τὸ στόμα σας! Ἐπειδὴ δὲ δύναμαι νὰ σᾶς ἀποδώσω καὶ χάριν τινα, οὕτω δὲν ζωγραφέω οὐδεμίαν!

Ο ΑΛΑΒΑΣΤΡΙΝΟΣ ΔΟΥΞ

ΥΠΟ

Γ. Κ. ΣΤΡΑΤΗΓΗ

Αἱ ἐσχάτως ἐν Παρισίοις λαβοῦσαι χώραν πυρκαϊαὶ πρὸ τοῦ μέρους ἐκεῖνο τῶν Ἑλλυσίων Πεδίων, ἐνθα ἄλλοτε ἔκειτο τὸ μέγαρον Α. . . ., δίδουσι τῇ ἐφημερίδι «Τὰ χρονικά» ἀφορμὴν πρὸς ἀφήγησιν, πῶς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μέγαρον ἔλαβεν ὑπαρξίν καὶ πῶς ἐξηφανίσθη. Ἡ ἱστορία εἶναι εἰς ἄκρον ἐνδιαφέρουσα, ἀλλ' ἐν ταύτῃ καὶ τόσῃ περιπετειώδῃ καὶ ῥωμαντικῇ, ὥστε μετὰ πάσης ἐπιφυλάξεως ἀναδημοσιεύομεν μεταφράζοντες ταύτην.

Ὁ κάτοχος τοῦ μεγάρου τούτου ἦτο ὁ γαμβρὸς τῆς αὐτοκράτειρας Εὐγενίας, ὁ Ἰσπανὸς δούξ Α. . . . Ἡ Εὐγενία ἡγόρασεν ἐν ἔτει 1855 τὸν μεγαλοπρεπῆ οἶκον τοῦ πλουσίου κυρίου Λοριστὸν ἀντὶ 14 ἑκατομμυρίων φράγκων. Οἱ δύο παρὰ πλείους κείμενοι κῆποι τοῦ κ. Αἰμιλίου Γεραρδίνου ἡγοράσθησαν ἐπίσης, οἱ δὲ ἐν τῷ μεταξύ τοῖχοι κατεδαφίσθησαν. Οὕτως ἔλαβεν ὑπαρξίν τὸ ὑπερήφανον μέγαρον, ὅπερ ἡ αὐτοκράτειρα ἐδωρήσατο τῇ προσφιλεῖ αὐτῆς ἀδελφῇ Μαρίᾳ Ἡ Εὐγενία ἡγάπα τὸν ὥραϊον γαμβρόν της ἐξ ὅλης καρδίας, ἐλέγετο μάλιστα, ὅτι ὡς μνηστήρ της ἄλλοτε ἐν Μαδρίτῃ θὰ ἦτο λίαν εὐπρόσδεκτος, διότι, ὡς φαίνεται, καὶ αἱ τρεῖς γοητευτικῶς ὥραϊαι ἀδελφαὶ θυγατέρες τῆς κομήσσης Θήβης ἤρῳντο τοῦ παραδόξου τούτου Δουκός. Ὁ Δούξ ἔφερε παρὼν μόνον Ἀλαβάστρινος, ὡς ἐκ τῆς θανασίμου ὠχρότητος, ἥτις ἦτο ἐπικεχυμένη ἐπὶ τῆς ὥραιας αὐτοῦ μορφῆς. Ἀλλ' ὁ τῶν κύριων κόσμος εὕρισκεν ἕνεκεν τούτου τὴν ἀντίθεσιν τῶν ἐρυθρῶν χειλέων καὶ τῶν μαύρων σπινθηροβόλων ὀφθαλμῶν γοητευτικὴν ἐν τῇ ἀλαβάστρινῳ μορφῇ τοῦ ὥραϊου Δουκός, ὅστις ἦτο ὁ λατρευτὸς πολλῶν τρυφερῶν καρδιῶν, αἵτινες εὕρισκον τὸ μυθιστόρημά του ἐνδιαφέρον μόνον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ φρικῶδες. Καθότι ὁ ἐξ ἀλαβάστρου Δούξ εἶχε τὸ μυθιστόρημά του: ἐτάφη πρὶν ἢ γεννηθῆ. Ὡς γεγονὸς ἀναφέρεται ὅτι ἡ μήτηρ του ὅτε ἔφερον αὐτὸν ὑπὸ τὴν καρδίαν, ἀσθενήσασα βαρέως ἐν τινι τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βολβὰς πύργων της, εὐρέθη αἰφνηδίως νεκρά. Τὸ ἐν Ἰσπανίᾳ ἐπικρατοῦν ἔθιμον, νὰ κοσμῶσι τοὺς ἐπισήμους νεκροὺς διὰ τῶν κοσμημάτων, ἅτινα ἔφερον ζῶντες, ἐπέδρασεν ἐνταῦθα σωτηρίως. Τὰ πλούτη τῆς θανούσης Δουκίσσης ἐνέπνευσαν εἰς τινὰς τυμβορυχικὰς διαθέσεις, οὕτω εἰσελθόντες νύκτωρ μετὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ πτώματος εἰς τὸν οἰκογενειακὸν τάφον προσεπάθουν ἵνα συ-

λῇσωσι ταῦτα, ἀλλ' ὅτε πολύτιμος δακτύλιος δὲν ἐξήρχετο ἐκ τοῦ ἀποξηρανθέντος δακτύλου τῆς Δουκίσσης, ἤρχισαν οἱ τυμβορύχοι ν' ἀποκόπτωσι τὸν δάκτυλον.

Ὁ πόνος αἰφνης ἀφύπνισε τὴν ἐν νεκροφανείᾳ εὕρισκομένην Δουκίσσαν, καὶ ἐντρομοὶ οἱ τυμβορύχοι ὤχοντο ἀπίοντες, ἀφῆσαντες εὐτυχῶς τὴν εἰσόδον τοῦ τάφου ἀνοικτὴν.

Ἡ Δουκίσσα συνελθοῦσα ἐπορεύθη πρὸς τὸν πύργον της κατ' ἀρχὰς ἡ ἐμφάνισις της προκάλεσε πανικὸν φόβον εἰς τοὺς οἰκείους της, ἀλλ' ἡ κατόπιν χαρὰ ὑπῆρξεν ἀπερίγραπτος.

Ὁ Δούξ, ὅστις εἶχεν ἀναχωρήσει τεθλιμμένος τὸ ἐσπέρας, ἔμαθε τὴν χαροποιὰν εἰδήσιν ὑπὸ ἱππέων ἐπὶ τούτῳ ἀποσταλέντων. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ τόσον θαυμασίως ἐκ νεκρῶν ἀναστᾶσα ἔτεκεν υἱόν, τὸν ἥρωα τῆς παρούσης ἱστορίας. Ὁ προσονομασθεὶς ἐξ ἀλαβάστρου Δούξ ἀνδρωθεὶς ἐφοῖτα μετὰ προτιμῆσεως ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Κομήσσης Θήβης Μοντίγιο ἐν Μανδρίτῃ, ἥς αἱ τρεῖς θυγατέρες, Μαρία, Εὐγενία καὶ Ροζαβέλλα, ἔχαιρον τὴν φήμην ὡς αἱ τρεῖς ὠραιότεραι δεσποινίδες τῆς πρωτευούσης. Μαρία ἡ πρεσβυτέρα ἦτο κάπως μεγαλύτερη τῶν ἄλλων δύο ἀδελφῶν, ὧν ἡ ὁμοιότης πολ- λάκις ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς παρεξηγήσεις.

Ἡ πρὸς ἀλλήλας ἀγάπη τῶν τριῶν θελκτικῶν ἀδελφῶν ἦτο παροιμιώδης, οὐδέποτε ἡ μία ἐξήρχετο ἄνευ τῶν ἄλλων, καὶ πάντοτε ὅμιλος νέων καὶ γηραιῶν ἱπποτῶν περιέκυκλον τὰς τρεῖς Ἰσπανικὰς χάριτας. Ἡ ὠραιότερα πασῶν ἦτο ἡ νεωτέρα Ροζαβέλλα, ἥς ἡ εἰκὼν σώζεται ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκείνου ὅτε ἠκολούθησε τὴν αὐτοκράτειραν ἐν τῇ ἐξορίᾳ. Μόλις δὲ δεκαεξαέτης τότε νεᾶνις κατελήφθη ὑπὸ παραφόρου πάθους πρὸς τὸν ἀλαβάστρινον Δούκα, ἐπειδὴ ὅμως οὗτος καὶ πρὸς τὰς τρεῖς ἀδελφὰς ἀπένειμε τὴν αὐτὴν λατρείαν, αὕτη δὲ δὲν κατῴρθου δι' οὐδεμιᾶς φράσεως ἢ διὰ βλέμματος καὶ νὰ ἀνακαλύψῃ παρ' αὐτῇ δαίγμα μεγαλειτέρας πρὸς αὐτὴν συμπαιδείας, ἀπεφάσισε τολμηρὰ καὶ ἐμπαθῆς ὡς ἦτο, νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν τρομερὰν ταύτην κατάστασιν τῆς καρδίας της, ὅπως ἀντὶ πάσης θυσίας βεβαιωθῇ, ἐὰν αὕτη ἡ ἰδία ἢ ἑτέρα τῶν ἀδελφῶν της κατεῖχε τὴν καρδίαν του.

Χορὸς προσωποδόφρων διδόμενος ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Βασιλείσσης Ἰσαβέλλας ἐνέπνευσεν αὐτῇ τὴν ἰδέαν, νὰ ἐμφανισθῇ ἐκεῖ κρυφίως ὡς ἄγνωστος καὶ νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ Δουκός ἐπωφελομένη τῆς ἐλευθερίας, ἣν παρέχει ἡ προσωπίς. Ὑπεκρίθη λοιπὸν σφοδρὰν κεφαλαλγίαν, ὅπως ἐπιτραπῇ αὐτῇ νὰ μὴ ἐπισκεφθῇ τὸν χορόν, ὅτε δὲ ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης της προσποιουμένη τὴν ἀσθενῆ, ἡ Κόμησσα μετὰ τῆς Εὐγενίας καὶ Μαρίας ἀνεχώρησε διὰ τὴν αὐλήν. Μετὰ μίαν ὥραν αἰφνης ἐνεφανίσθη εἰς τὸν χορόν, ἀλλ' ἄνευ τῆς προαποφασισθείσης προσωπίδος τῆς Ἀφροδίτης, (ἡ ἀδελφὴ τῆς Εὐγενίας παρίστα τὴν Ἥραν, ἡ Μαρία τὴν Ἀθηνᾶν καὶ ὁ ἐξ ἀλαβάστρου Δούξ τὸν Πάριν) περιβεβλημένη μέλαν δόμινον, οὕτινος ἡ κορδύλη ἐκάλυπτε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, καὶ πλησιάσασα τὸν ἀλαβάστρινον Δούκα ἔχοντα ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ χρυσοῦν μῆλον. — Πῶς, ὠραῖέ μου Πάρι, δὲν ἀπε-